

Det er dog haardt, at vi, fordi vi sidde saaledes i det, skulle ind under Fattigvæsenet. Vi nedbrøde meget Godt hos dem og gjøre dem til meget mindre dygtige Medlemmer af Samfundet, end de ellers vilde være. Jeg vil derfor paa det Barmeste anbefale denne Sag; jeg tror virkelig, at der fra de forskjellige Sider af Salen er Sind for, at vi tage fat paa det Spørgsmaal, og jeg tror ogsaa, at den høitærede Minister, som nærmest har med de Sager at gjøre, har Hjerte, Lyft og Villie til, at der virkelig bliver gjort Noget. Jeg skal saaledes paa det Barmeste anbefale Sagen til det høie Thing.

Jagerslev: Jeg skal ikke have Noget imod, at det ærede Medlem optager dette Spørgsmaal til almindelig Drøftelse, men jeg maa dog tillade mig at erindre om, hvorledes derine Sag laa for til 1ste Behandling, og om de Indvendinger, som da bleve gjorte gjældende. Det Spørgsmaal, om man skulde give Kommunerne en vis Bemyndigelse under de nuværende Forhold, kan der være Tvivl om, det kan man opfatte forskjellig, i alt Fald gjorde man jo noget Saadant, og jeg kan meget godt forstaa, at der er dem, der mene, at der ogsaa iaar bør gjøres Noget. Smidlertid kan der derimod indvendes, at man ikke har hørt noget Bestemt om, at der er Ønsker i den Retning, og efter det, der ssete ifjor, hvor Loven blev meget lidt benyttet, kunde der være Grund til at vente, indtil saadanne Ønsker gave sig Udtryk, hvad der jo med Lethed kan ske, naar der er saadanne Ønsker tilstede. Om denne Del af Loven kan der altsaa være forskellige Meninger, og jeg skal lade staa hen, hvorledes man vil opfatte den; men hvad ærede Medlemmer maa erindre, det er, at der er gjort en principiel Indvending mod dette Lovforslag, og den have Forslagsstillerne ikke gjort Noget for at fjerne. Denne principielle Indvending var den, at det ikke gaar an i en Leilighedslov som denne at etablere det nye Princip, at Kommunerne faae Ret til at udskrive Penge af Statskassen, selv om det sker under en Begrændsning som her. Det er noget fuldstændig Nyt. Det ærede Medlem har ikke kunnet sætte det igjennem tidligere i almindelige Love, og han har heller ikke ifjor kunnet sætte det igjennem paa en midlertidig Lov, og man bør heller ikke paa nogen Maade kunne sætte det igjennem paa en midlertidig Lov. Det er nemlig et meget stort Princip, som man ikke uden videre kan sluge; fordi ærede Medlemmer nu finde det betimeligt at give en Dyrtdslov, kan man ikke komme ind paa saadanne Principer. Det er efter min Mening aldeles utilstedeligt, det fjerner sig saa langt fra, hvad vi ellers gjøre. Ærede Medlemmer ere ellers omhyggelige nok for at beskytte deres Andel i Bevillingsmyndigheden, og det kan efter min Mening paa ingen Maade gaa an, at vi vedtage

en Leilighedslov, som sætter enhver Kommune istand til at udskrive Penge af Statskassen. Vi maa her tage under Overvejelse, hvorledes Pengene skulle udredes af Statskassen, og paa hvilken Maade de skulle benyttes til Understøttelse, og det er det, som gjør, at jeg og flere bestemt have modsat os denne Lov. Om den egentlig større Del, den første Del af Loven, kan der være forskellige Meninger; den er der ikke gjort nogen saadan Modstand mod, dens Indhold kan være en Smagssag, men det Princip, der er nedlagt i § 6 i Loven, kan det ærede Medlem paa ingen Maade faae os til at stemme for som Leilighedslov. Hvorvidt man overhovedet kan komme til, at Staten tager sig af Fattigforjærgelsen, er et Spørgsmaal for sig. Jeg har selv i et Udvalg været enig med det ærede Medlem i, at paa visse Punkter kunde Staten træde til med en almindelig Understøttelse, og de større Kommuner komme de mindre til Hjælp; men det er en ganske anden Sag og en urimelig Leilighedslov, at ville fastslaa, at Kommunerne have Ret til at bevilge Penge af Statskassen, efter som de behøve dem. Der er ingen Tvivl om, at Kommunerne ville tage temmelig flot paa den Ting, det er naturligt, naar de indtil en vis Sum kunne faae saa og saa Meget af Statskassen uden at gjøre Andet end at sige: Vi ville give Penge ud, saa vil jeg finde det naturligt, om de benyttede sig af Leiligheden, og at de saa ikke med det Samme vilde komme af med nogen Understøttelse, er aldeles urimeligt at antage. Jeg kan derfor vedblivende ikke stemme for denne Lov, og jeg kan ikke Andet end hævde, at Forslagsstillerne ikke have gjort Noget siden 1ste Behandling for at gjøre Loven acceptabel overfor den principielle Indvending, der blev fremsat med fuldkommen Rægt ved 1ste Behandling af Sagen.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Th. Nielsen): Ja, den Indvending kjender jeg meget godt, men det ærede Medlem kan heller ikke negte, at jeg ligesaa bestemt udtalte ved 1ste Behandling, at jeg overlod til de Herrer at stemme mod Forslaget; og jeg ønsker, at det er dem, der faae Ansvar for, at det bliver drevet. Jeg er ganske vist ikke af dem, der holde af at stikke Ting frem, som man veed, ikke kunne blive til Noget; men paa den anden Side maa man dog sige, at Ansvar for, at der ikke bliver gjort Noget, kan man ikke have, naar det er Ons Mening, at der bør gjøres Noget i denne Retning. Saa bør de Medlemmer tage Ansvar for, som have ment, at det ikke bør gjøres, og ikke selv have stillet noget Lovforslag eller Ændringsforslag om, at der bør gjøres noget Andet. For Resten er jo Statstilskudet ikke ubegrændset; det er jo en Betingelse, at Kommunerne selv skulle give ligesaa Meget. Desuden er det begrændset til en vis Sum for hver Indbygger, der ikke kan overskrides; det vil